

Háztűz néző

5/1. Gubik csöngetett be a hírrel, hogy vakolatügyben másnap hatkor lakógyűlés lesz a lift és a kapu közti részen, amit ők – mint új lakók – nem tudhatnak, de hát ilyesmire a házban nincs másutt hely. Amelyikük jön, hozzon magának valamit, amin ülhet. Muszáj hozni, kérdezte Gyégyé, muszájni nem muszáj, de a nagyságok sokáig szokják fosni a szót, már bocsánat, úgyhogy jobban jár, aki ül. Ja és még valami, fordult vissza az ajtóból. lakásonként csak egynek van hely. Na, ehhez a hatékonysághoz mit szólsz, kérdezte Gyégyé, itt nem úgy van, mint a régi helyünkön, két hete szóltunk, hogy hullik a vakolat, és máris történik valami.

5/2. Gyégyé úgy gondolta, amikor első ízben vesz részt a Csernovics Arzén utcai lakógyűlésen, illik pontosnak lennie. Hat óra előtt öt perccel szállt ki a liftből, kezében a kedvenc hokedlijével. Miközben helyet keresett magának, megvető pillantások kísérték az ülőalkalmatosságát. Nem értette, miért, hiszen ez igazi különlegesség, sőt régiség, *fiókos hokedli*, amelyet ma már nem gyártanak. Igaz, a fehér festék lepattogzott róla, hiszen már a szülei idején is szolgált a konyhában, de biztonságos maradt és könnyű is volt. Ösztönösen abba a szegletbe húzódott vele, ahol Halecz Ernőt látta, aki rokonléleknek tűnt, mivel közönséges fonott kerti nád-székekben terpeszkedett, vagyis ugyanazt tarthatta szem előtt, amit ő, legyen könnyű, amit a negyedikről lehoz. Más lakóknál ez aligha volt szempont, a lecipelt bútorokkal hajdanvolt anyagi helyzetüket akarhatták kifejezésre juttatni, s ennek következtében Gyégyé szeme elé stílbútor-garnitúrákból származó, kárpitozott, fényesre koptatott huzatú székek valóságos parádéja tárult, Auffenbergné pedig az átlagosnál magasabb, trónszerű, bársonybevonatú karosszékből pásztázta a lakókat, akikkel a kapu és a lift közti térség lassanként megtelt. Gyégyé látásból is csak keveseket ismert és e keveseket is főként utcai ruhában látta, úgyhogy most háziköntösben, otthonkában, melegítőben alig bírta azonosítani őket, de azért tétován mindenkinek odabiccentett. Úgy látszik, állapította meg, itt csak a bútor tartozik a tekintélyfenntartó kellékek közé, a ruházat közömbös. Ezt éppen csak leszögezte, mikor az elmélete már meg is dőlt, a lépcsőfordulóból, szinte primadonnai belépővel előbukkant egy nő, kezében iparművészeti remeknek számító, hajlított támlájú tonetszékkal, frissen dauerolva, kisminkelve, vajszínű kiskosztümben, amiről még egy férfi is láthatta, hogy ha nem Bécsben vették, akkor a Rothschild Klára-szalomban csináltatták, és arra is alkalmas lenne, hogy a nő követségek délutáni fogadásain jelenjen meg benne, nemhogy lakógyűlésen. Ki is rítt a háziasszonyok közül, akik ahogy voltak, pongyolában, a hajukba épp csak kézzel beletúrva szaladtak le ide. A kiskosztümbös szemlátomást élvezte, hogy milyen feltűnő a különbség a többiek slamposága meg az ő drága eleganciája közt. Gyégyé azon kapta magát, hogy nem lakóként szemlélődik, hanem a foglalkozását gyakorolja.

Megfigyeléseket eszközöl, csoportosítja őket, és mindent rögtön definiálni próbál. Amikor már azt hitte, több meglepetés nem érheti, a pincelejáróból zihálva, nyögve, verejtékezve előbukkant Gubik, aki a testi erejét nyilvánvalóan meghaladó, ormótlanul nagy és súlyos karosszéket próbált úgy görgetni előre, hogy egyszer a jobb, másszor a bal felét tolta a csípőjével mindig egy kicsit arrébb és arrébb. Csak bele ne szakadj a nagyzási hóbortba, gondolta Gyégyé, házmester létere ő akar a legnagyobb fotelben ülni? A következő pillanatban belátta, hogy megint tévedett, a monstrumot Gubik nem önmagának hozta, hanem oda zötytyentette le, ahol egy parányi asztal jelezte, hogy az az elnökség helye.

5/3. Hat óra húszkor a várakozók zúgolódni kezdtek. Mindenki itt van, miért nem kezdjük? Ki a fene hiányzik? Kettőt találhat, ki nincs itt. A drágalátos elnökünk! Egy bamba kutyaképu férfi, aki épp Gyégyé háta mögött ült, méltatlankodva magyarázott, a Zácsef sportot csinál belőle, hogy várasson minket. Mintha végszó hangzott volna el, kivágódott a lift ajtaja, és kihömpölygött rajta egy szemre is legalább két mázsás óriás, akit Gyégyé már látott, amikor először jártak itt lakást nézni, de akkor atlétatrikóban, klottgatyában volt, s a vállán zsákot cipelt, úgyhogy azt hitték, nem lakó, csak valami rendelést szállít házhoz. A férfi két szeme annyira közel ült egymáshoz, hogy messziről szinte egynek tűnt, épp mint azoké, akiket gyerekkorukban nohaborral itattak. Bozontos dinnyefeje szinte egybenőtt a tokájával, és nem lehetett tudni, egyáltalán van-e nyaka? Hordómellkas torkollott hordóhasba, s ez az irdatlan súlyú test úgy zúdult bele a Gubik-hozta karosszékebe, hogy az eresztékek valósággal sírtak. Szóval mi a baj az elnökkel, bődült el a jövevény. Gyégyé kapásból elmotyogta felháborodása okát, és azt hitte, senki nem hallja, miért mással cipelteted a dögnehez karosszékedet, *Küklöpszékám?* A kiskosztümös nő elismerő pillantása döbbsentette rá, hogy talán túl hangos volt, a háta mögött izgó-mozgó férfi pedig előrehajolt és megint magyarázott, tudja, a Gubiknak muszáj mindent eltűrnie, nehogy kitegyék a szolgálati lakásból. A kutyaképu keze után Gyégyé vállán kaparászott, Cselényi vagyok, enyém a lenti trafik, nézzen be hozzánk. Bocsanat, de nem dohányszom, vágta rá, mégsem szabadult olyan könnyen, sebaj, tartunk kannásbort is. Zácsefet rég le kellett volna váltani, jegyezte meg a kosztümös nő, de sajnos ezeknek, és körbemutatott, hiába beszélek. Gyégyé Halecz Ernőtől kérdezte meg suttogva, ki az a Zácsef? Némi sértődöttség ült Halecz tekintetében, aztán mégis készségesen mutatott az elnökre, hát ő, ki más? Halljam, kinek mi baja az elnökkel, hajtogatta Zácsef, és öklével az asztalt csapdosta, ha van vér a pucájában, most beszéljen, ne a hátam mögött! Maga mindig elkésik, vijjogott egy fülsértően éles, sipító hang. Zácsef bömbölve felemelkedett, hogy lássa, ki beszél, de a sipító nem ijedt meg, maga mindig késik, tojik a lakók fejére! Az elnök ernyőként tartotta egyik lapátkezét a szeme elé, aztán úgy tett, mint aki csak most veszi észre a parányi sipító gépet, nézze Kacukáné, ne éljen vissza azzal, hogy olyan kicsi. Álljon fel, ha hozzám beszél! Már állok, sipította Kacukáné. A kíváncsi Gyégyé lábujjhegyen ágaskodott, hogy lássa, ki sipít, s egy *széle-hossza* egy asszonyságot pillantott meg, lehet, hogy kicsi vagyok, de a jóból mindig csak kicsit adnak, maga meg túl nagy, Zácsef! Kacuka mámi ezt minden gyűlésen elsüti, súgta Gyégyének a trafikos. Auffenbergné is felállt és az öklét

rázta Zácsef felé, maga orcátlan ripók, érti, ripók! Zácsef sem maradt adósuk. Elő a seprűt, banyák, maguknál jobbakat is megégettek már! Leült, s még ülve dohogott egy ideig, nem mindenki meresztheti a valagát egész nap itthon, nekem dolgoznom kell, jövök, ahogy tudok. Mint mikor egy rugóra működő szerkezet lejár, a ribillió is lejárt magát, s az elnök témát váltott, Gubik, ordította, hol a jelenléti ív, nem megmondtam, hogy itt legyen, mikorra megjövök? A választ elnyomta egy Gyógyének immár ismerős, rikácsoló hang, *hamar a gazembert, fiaim, Cselényi!* Auffenbergné a székéből fölemelkedve, jobb karját a levegőbe kicsapva kiáltozott, *levágták Feliciánt a király cselédi,* és bőszen megismételte, *levágták Feliciánt,* majd hozzátette, úgy kell neki! Gyógyé elképedve ismert rá az Arany-balladára, s hallotta a lakók éretlen kuncogását, ami annak szólhatott, hogy a trafikos is Cselényi, de nem értette, hogy kerül egy lakógyűlésre Zách Klára? Az elnök a jól ismert egyezményes kézmozdulattal jelezte, hogy Auffenbergné hibbantnak tartja, Halecz pedig felvilágosította Gyógyét, a banya ezt évek óta minden gyűlésen elszavalja, csak hogy bosszantsa Zácsefet. De miért ezzel, értetlenkedett Gyógyé. Halecz helyett a kosztümös nő válaszolt, az ott elől, az a böhöm állat, akit maga találónan Küklopsznak nevezett el, egy történelmi nevet bitorol, Zách F. Feliciánnak nevezeti magát, pedig csak közönségesen Zács Ferenc, cs-vel. Mondja meg, hát így fest egy igazi Zách-ivadék? Szegény Auffenbergné, aki egy valódi Auffenberg gróf özvegye, *behóved* Auffenberg, szólt közbe Halecz, de a nő ezt meg sem hallotta, szegény Augustza mindig felveszi a kesztyűt, mert ebbe nem tud, és nem is lehet beletörődni.

5/4. Emberek, fél hét elmúlt, bődült el a trafikos. Cselényikém, hová siet, kit kell sürgősen levágnia, vigyorgott rá egy Black Sabbath-trikós, szalmaszőke tinédzser, akiről csak a szeme alatti árkok, meg a vékony harcsaszáj melletti, kiéltésre utaló ráncok jelezték, hogy mégis inkább Gyógyével lehet egykorú. Magas lábú bárszéken lóbázta a lábát, s Gyógyé kényszeresen töprengett rajta, hogy honnan vehette ezt a széket? Nem tudott mást elképzelni, a fickó hazulról hozta, akkor pedig illegális bár üzemeltet a lakásában, vagyis eggyel több a Csernovics 7. titkainak száma. Zácsef ez alatt megbántottan harsogott, lemondok én, le, ha kell, nekem a lakóbizottság púp a hátamon, azt ne higgyék, hogy hasznom van belőle, de aki a helyemre pályázik, értsen ám mindenhez, villanyhoz, vízhez, gázhoz, szeméthez, pénzügyekhez, szaladgáljon maguk helyett a házkezelőségre, meg mindenhová, és soha egy jó szó, csak a szemrehányások, hát elegendem van magukból, tudják mit, elegendem! Ki akar a helyembe lépni? Senki? Akkor térjünk a tárgyra. Még ne térjünk, szólalt meg vontatottan a kiskosztümös nő és föltartotta fehér kesztyűbe bujtatott kezét. Én például vállalnám az elnökséget. Na persze, bődült el Zácsef, azt tudjuk, hogy maga vállalná, de jobb, ha végre békén hagy minket, Bugyiné, vagy hogy is hívják, Kredencia asszony, mert aki nem itt lakik, az elnök sem lehet itt, sőt ahhoz sincs joga, hogy részt vegyen a gyűlésen. Zsigeri indulatról árulkodó, rekedtes hörgő hang tört fel a kiskosztümös hölgy torkán, amihez foghatót Gyógyé csak kofák közti piaci háborúságban hallott, akkor is a végső stádiumban, mikor már egymást legyilkolni is készek voltak. Legnagyobb ámulatára a lakók nem tartottak tőle, hogy előbb-utóbb vér fog folyni, Zácsef és a kosztümös nő párbaját úgy fi-

gyelték, mintha az ilyenkor szokásos műsorhoz tartozna. Ne merjen lekredenciázni, Zácsef, ne bugyizzon, maga pontosan tudja, hogy én doktor Honder Tamásné Bughy Crescencia vagyok, és nem bugyi, hanem Bug-hy, hával és ipszilonnal, ezt mindenki más képes lett volna megjegyezni, akinek legalább négy elemije van! Mit akar, mutassam be a technikus diplomámat, ordított vissza Zácsef, és vastag vörös nyakán kidagadtak az erek, nekem beszélhet, amit akar, az a lényeg, hogy maga itt nem lakó! De igenis az vagyok! Nem az! Gubik, hozza a lakónyilvántartókönyvet, abból majd *svarcaufvejsz* kiderül, hogy a Csernovics hétben semmiféle Kredencia nem lakik! A kicsavart név ismétlésétől a nő csaknem felrobbant, ezt ne merje, Zácsef, ezt ne csinálja, megölöm, ha még egyszer kredenciázik, én Crescencia vagyok, érti, Cres-cen-cia, nem Kredencia! Gyógyé továbbra is döbrent rémülettel nézett Haleczra, s egyre inkább úgy érezte, közbe kellene lépni, hiszen a szóváltás mindjárt tettelegességig fajul, az öregúron azonban nemhogy erre való hajlandóság jelei nem látszottak, inkább megmámorosodni látszott attól, hogy van valaki, akinek az ő minden története újdonság. Tüstént megérti, Gyurikám, hogy mit lát, nézze meg a nőt, főleg a hátulját. Fent, ugye, lapos, mint a deszka, a derekából még egy bordát is kivéteget, hogy előkelő benyomást keltsen, de alul, hogy úgy mondjam, *konkáv*, semmi hús, semmi izom, csak a nagy, széles csontozat. Tudja, mit mondott neki egy konditerem-tulajdonos a bíróságon, mikor a nő kártérítésért beperelte? Akinek akkora segge van, mint egy kredenc, azon mi nem segíthetünk! No, azóta képzeli a nagysága, hogy mindenki az ő farával foglalkozik és a Zácsef is erre céloz, pedig szegény bunkó csak nem tud kimondani egy ilyen nehéz nevet! Halecz érdeklődő csillogást látott Gyógyé szemében s ez annyira felajzotta, hogy szemlátomást elfeledkezett róla, tulajdonképp miért ülnek itt. Jaj, Gyurikám, akarta folytatni, van még sok más szép történetem, amit már csak mi, legrégebbi lakók ismerünk, például arról, hogy a mi Cencikénk hogyan küzdötte át magát az utca túloldaláról, a fodrászathoz ide, Hondernének! A doktor, ahányszor meglátogatta az anyját, előbb náluk stuccoltatta a bajuszát, nyíratta a barkóját. A nő pedig, miközben a Hondert keféltette, arról beszélt, hogy mennyire sajnálja szegény, öreg, magányos Honder nénit, akit csak látásból ismer, de fel tudná vidítani, mert ő is szegény és magányos. Ebből az lett, hogy el-elkísérte a doktort, később már egyedül is átjárt a mamához, fésülni, befesteni, a végén meg már elküldték a vénasszonyt a Zserbóba, és az üres lakásban *keféltek*, ugye érti! Halecznek az emlék felidézésétől jókedve kerekedett, az ám, folytatta, de a Hondernék azelőtt is volt egy Hondernéja, akinek a házból valaki besúgta, hogy mi folyik a mama lakásában. Lett nagy tettenérés, botrány, a két nő itt tépte egymást a kapu előtt, a válásra a fél Csernovics hetet beidéztek tanúnak. És nézze meg, miből lesz a cserebogár, most teszi-veszi magát, mint egy született kegyelmes, csak a segge, az a muraközi lóhoz illő segg, az árulja el, hogy nem címeres pólyában született. És mondok magának még valamit. Köszönöm, vágott a szavába Gyógyé, ne most, ott elől fejlemények vannak. Honderné az elnöki asztalnál, kezében a fellapozott lakónyilvántartó-könyvvel, hangosan olvasott, hallgassa csak, Zácsef, mi áll itt, doktor Honder Tamásné, született Bughy Crescencia, Felső Zöldmáli út 122. sz. alatti lakos, ideiglenes bejelentővel bejegyeztette magát a Csernovics Arzén utca 7. első emelet kettőbe, özvegy idősebb Honderné főbérlet bérleményébe, családtag mi-

nőségben. Ha nem hiszi, olvassa el maga is. Na Gubik, ezért még számolunk, fortyogott Zácsef, erről nekem miért nem szólt? Mikor szóltam volna, védekezett a házmester, a számlákkal is két hete üldözöm, de a házra sose tetszik ráérni. Honderné szeme úgy villant, mint aki ezt egyszer még Zácsef ellen fordítható adalék gyanánt raktározza el magában, de fölénye tudatában higgadtan tudott megszólalni, nézze, ajánlok valamit, hagyjuk a meddő vitát, maga tudomásul veszi, hogy egyenjogú lakó vagyok, én meg szemet hunyok az örökös gyalázkodása felett. Értjük egymást? Az anyósomat eddig is meghatalmazással képviseltem, és mivel én ápolom, jogom van itt lenni. Még hogy ápolja, rikoltotta egy terebélyes, matlaszé pongyolás nő, akinek a vörös haja a töveknél már erősen ősült, ccö-ccö, kiápolja a Honder nénit a lakásból, nehogy másé legyen! Buggy Crescencia metszően éles hangon próbálta beléfojtani a szót, például a fiáé, ugye? Mikor szegény anyósom magával kötött eltartásit, fél év alatt húsz kilót fogyott, álló nap felé se nézett, talán az volt a megfelelő ápolás? Papír van róla, hogy maga a minimális kötelezettségnek se tett eleget, hatósági úton kellett felbontani a szerződést. Nem igaz, sikoltott Olajosné, maguk intézték el, protekcióval, hogy felbontsák, de itt a házban mindenki tudja, hogy bennem meg lehet bízni! Ezt kár volt mondanod, Netti, sipított Kacukáné, Nádlerék rád bízták a perzsáikat, de mire visszajöttek Auschwitzból, egy se maradt, te mindet elsinkófáltad! Nálad akkor is jobb vagyok, kivénhedt ribanc, hangzott az ellenvisítás, még tíz éve is szobáztattál, te ház szégyene! Tanúsíthatom, kiabált közbe a Black Sabbath-trikós. Na, Tréger Frici, te csak fogd be a szádat, te éhenkórász strici, nálad minden héten orgiák vannak, de én húsz évig ápolónő voltam a Krajczhuber főorvos mellett! Na igen, miután kiöregedett a Mezon Fridából, bökte ki Halecz. Ne essünk túlzásba, Ernő bátyám, szállt vele vitába Tréger, Rózsika oda sose lett volna elég jó, maximum a Conti utcába állhatott ki. Oda se, visította Olajosné. Kussolj, dagadék, igazi férfi még rád nézni is csak szódabikarbónával tud! Hagyják abba, szólt rájuk a trafikos, és úgy terjesztette ki a két karját, hogy a ballal Olajosnét, a jobbal Kacukánét tartsa távol a másiktól, nézzék, asszonyok, itt mindenki szegény Honder néni agylágyulására játszik, mert ha bevitték az elfekvőbe, szabad préda a lakása. A Black Sabbath-trikós viccesen elrikkantotta magát, az egyik kutya, a másik eb híján húsz! De kié lesz a lakás, kérdezte Kacukáné, ha valaki feljelenti őket a tanácsnál? Sejteni lehetett, hogy amint kimondja, a lehetőség szöveget is üt a fejébe. Cselényi sietett kiábrándítani, hol él maga, Rózsika, akkor is a doktornéé lesz, mert a doktor lefizet mindenkit, ahogy eddig is. Honderné vészjóslóan süvítő hangja szakította félbe, elhallgasson, mert olyan rágalmazási pert akasztok a nyakába, hogy rámegy a nyomorult trafikja! Az én férjem köztisztelőben álló ember, és ezt a kültelki hangot egyszer s mindenkorra visszautasítom! Gyógyé eddig pompásan szórakozott, de most a közérzete egy csapásra megváltozott, hirtelen azt kezdte érezni, hogy a vesztére törnek, a gyűlést minél előbb faképnél kéne hagynia.

5/5. Abban a pillanatban, mikor ezt kezdi érezni, fogalma sincs róla, mi kelt benne rosszérzést. Összerándul, mintha megbántották volna, vagy ő bántott volna meg valakit. Vagy mintha szégyenkeznie kellene. Esetleg haragudnia. Szeretné hamar, egy legyintéssel elhessegetni a borongós hangulatot, de ahhoz túl nyomasztó,

hogy valóban csak hangulat legyen. Szét kellene szálaznia magában, mi ebből a képzelődés, mi a valóság. Van oka azt érezni, hogy a fejére olvastak valamit? Olyat, ami kínosan érinti? De hiszen személy szerint meg sem szólították. Vagy ami elhangzott, akaratlanul címezték neki. Egyetlen fogódzója, hogy akkor lett úrrá rajta a büntudatnak, méltatlankodásnak és feszengésnek ez a furcsa keveréke, amikor a kiskosztümös nő gyűlölködve, mélységes megvetéssel, a *kültelki* hangról vartyogott. Nyilvánvalóan sértésnek szánta, de aligha őt akarta megsérteni, ahhoz kevés egy felfuvalkodott liba, hogy kibillentse a lelki nyugalmából. Ahhoz több kell. Ez a nő inkább csak eszébe juttatta azt a valamit, amitől mélyre elásva, de mégis büntudata van. Gyalog Györgynek leginkább Gyalog György miatt tud égni a pofája. Mondatok ötlenek az eszébe, amiket annak idején jobb lett volna nem kimondani. Meg más mondatok, amiket kimondani elmulasztott. Ez bukkan elő most a mélyből. A szégyen, hogy lehetett olyan pillanat, amikor közös nevezőn volt ezzel a nővel, vagy az ő felfogását vallókkal. A *bondernékkal* általában. Még az ideköltözés előtt egyszer úgy tették fel neki a lakásváltoztatásra vonatkozó kérdést, hogy mi abban az erősebb, a belváros vonzása vagy a külváros taszítása? És nem ismerte fel, hogy a kérdésben ugyanaz a gőg és felsőbbrendűség-tudat lapang, ami most Honderné *kültelkizésében* nyilvánul meg. Az indulatait is szabadjára eresztve vissza kellett volna utasítani már magát a kérdést is, kutyakötelessége lett volna feldühödve visszakérdezni, mi ez az örület? Miért taszítana a külváros? Miért volnának a kültelken élők söpredék? Miért menekülnék el onnan? Mióta szinonimája a *kültelkiség* az alacsonyabbrendűségnek? Mire föl hiszitek magatokat különbnek? Azzal, hogy mindezt magába fojtotta, hallgatólagosan elfogadott egy hazug közmegegyezést. Honderné meg a *bondernék* talán attól olyan magabiztosak, hogy mi, Gyalogok, eltűrjük a kültelkizést, mintha azért nem szólnánk ellene, mert a lelkünk mélyén elfogadjuk, hogy igazuk van. Hősünk arca lángolt, testét elöntötte a verejték. S hogy még jobban szégyenkezzen, megrohanták az angyalföldi évek alatt átélt jó és rossz, mulatságos és lehangoló emlékek, melyek közt – vesztére – egyet sem talált, ami a *kültelki* jelzőben sűrűsödő megvetést jogosnak mutatta volna. Minél tovább keresett ilyesmit, annál inkább be kellett vallania, hogy amit mások *kültelkiségen* értenek, azzal odakint, az igazi *kültelken* sohasem találkozott. Csak itt, a Csernovics Arzén utcában.

5/6. Egyetlen másodperc töredékére esett ki a gyűlés valóságából, de mire visszazökkent, daccal és gyanakvással telt meg a lelke. Éppen jókor, mert Zácsef a papírjaiból azt okumálta ki, hogy a folytatás az ő bemutatása lesz. Ha valaki még nem tudná, új lakó van a házban. Mutassa meg magát, remélem, itt van. Gyógyé felállt és körbeciccentett. Melyik lakás? Negyedik emelet egy. Szabadna tudunk a becses nevét, foglalkozását, pattogott Zácsef, Gyalog György vagyok, a foglalkozásom szociológus. Szoci? Cselényi családottan ingatta a fejét, én a maga helyében nem dicsekednék vele! Auffenbergné a már ismerős vijjogó üvöltést hallatta, rohadt szocik, miért nem tűntek el? Tessék megnyugodni, csitították a körülötte ülők, most már eltűnnek! A Black Sabbath-trikós fickó ebből is viccet próbált csinálni, ne féljen, Augusztá néni, egyszem szocit früstökre megeszünk, már a *té házban* sincs sokkal több! Kérem, kérem, itt lehetőleg ne politizáljunk, szólt közbe

egy férfi, aki a kapu felől próbálta előrefúrni magát, s közben be is mutatkozott, Tanai Ödön vagyok a házkezelősegtől, a vakolatot szeretném megbeszélni önökkel, mert talán segítségükre lehetek. Épp jókor, Ödikém. üdvözölte Zácsef, te vagy a második napirendi pont. Auffenbergné újfent rikácsolva hallatott magáról, rohadt szocik, mikor kapom vissza a házamat?

5/7. Ha folyton közbe tetszik szólni, sose végzünk, vetette oda Zácsef. Emberek, a vakolattal tényleg csinálni kell valamit. Kacukáné nem hagyta végigmondania, az omlásról az új lakók tehetnek, minek ugrálnak folyton kint az erkélyen, attól szakadt le! Egy frászt attól, kiabált át a fejek fölött Halecz Ernő, maga ki se teszi a lábát az erkélyre, az ablaka mellől mégis potyog a vakolat! Halecz úgy kacscintott Gyógyéere, mint aki azt mondja, szomszéd a szomszédért többet nem tehet. Értsünk szót, emberek, mondta Zácsef, és a hangjába szokatlanul érzelmes zöngé vegyült, mi mint lakógyűlés talán utoljára vagyunk együtt. A verebek azt csiripelik, hogy az önkormányzat első dolga lesz eladni a lakásokat, attól fogva aztán össze is dőlhet a ház, senki nem csináltat meg nekünk semmit, vagyis direkt szerencse, hogy most jött az omlás, mert a házkezelőség, vagyis az én Ödi komám, hajlandó szemet hunyni afölött, hogy a munka erre az évre nincs tervbe véve, de a Csernovics hét neki is a szíve csücske, ezért nálunk lesz új vakolat, a kilencben meg, ahol a homlokzat szintén ramaty, nem lesz, mert az ottani lakóbizottság elnöke nem tudta elintézni, úgylátszóan azok törhetik majd a fejüket, miből fedezzék a munkát, ami – úgy számoltunk az én Ödi komámmal –, minimó-kalkuló százezer. Zácsef képéről sugárzott az elégedettség, hogy íme, láthatja mindenki, mit számít az, ha a háznak olyan a lakóbizottsági elnöke, mint ő. Nyilvánvalóan várt valamit, de az emberek csak ültek savanyú képpel, és szemlátomást nem fogták fel, mekkora szerencsésük van vele. Százezret spórolhatunk, próbálta a lakók szájába rágni, hogy minek örüljenek, ha jól vagyok informálva, itt senki sincs abban a helyzetben, hogy egyik napról a másikra csak úgy kipengessen ennyi pénzt. A maga nevében beszéljen, Zácsef, sziszegte Bughy Crescencia, olcsó húsna híg a leve, képzem, miféle munka lesz, amit maguk ingyen összecsapnak! Nagyon rendes munka, asszonyom, felelt a házkezelőségi kiküldött, de el kéne dönteni, lehetőleg sürgősen, hogy milyen legyen az új vakolat. Miért mi fizessünk, sipított Kacukáné, csináltassa meg az, aki a kárt okozta, és előrszegezett ujjával Gyógyéere mutatott. Senkinek se kell fizetnie, nem érti, Rózsika? Akkor is ők tehetnek róla, mert folyton kint állnak az erkélyen! Onnan is potyog, ahol nincs erkély, kiabálta Olajosné. Úgy van, csatlakozott az egyfogú Rothen néni. Csöndet, csattant fel Zácsef hangja, az összevissza ordibálás nem vezet sehová. Az ilyen *összevissza ordibálást* hívják demokráciának, tromfolta le Bughy Crescencia, már ha megjegyezhetem. Nem jegyezheti meg, vágta rá Zácsef, maradjunk a vakolatnál!

5/8. Aranykeretes cvikkert viselő idős férfi kért szót krákogva, és amint felemelkedni látták, még Kacukáné is elhallgatott. Bocsánat, hogy visszaélek a türelmükkel, de talán annak is szabad véleményyt nyilvánítani, aki járatos a témában. Olyan halkan, szinte bocsánatkérően kezdte, hogy a Black Sabbath-trikós rákiáltott, hangosabban, Rajcsi bácsi, nem halljuk! A vékony, fisztulás hang ellentmondást nem

tűróvé erősödött, közlöm önökkel, hogy semmi más nem fogadható el, csak a diszperz műgyantás vakolat, tudniillik a fejlett nyugaton már kizárólag azt alkalmazzzák. Mi magyarok se engedjük többé a bolsik silány égetett meszét a homlokzatunkra felvinni. Csak diszperz jöhet számításba, diszperz, és ezerszer is diszperz! Köszönöm, hogy meghallgattak. A tapsot integetéssel viszonzta, de a keze reszketése mutatta, hogy ez a pár szó jóformán minden energiáját igénybe vette. Nem tudom a nevét ennek az úrnak, de igaza van, szólalt meg a házkezelőség Ödije. Kérem szépen, állt fel a cvikkeres, és Gyégyé bokacsattogást vélt hallani, szajlai Ardó-Mannheimer Rajmund, a műegyetem bányá- és kohómérnöki karának címzetes nyugalmazott tanára. Szóval amit a tanár úr mondott, igaz, csak egy baj van vele: diszperz anyagra a házkezelőségnek momentán nem telik. Akkor mi a fenének bolondítottak ide minket, háborgott Cselényi. Halecz Ernő is háborgott, van egyáltalán valami, amiről mi dönthetünk? A színről, uram, hangzott Ödi válasza, a színről, lehet a házuk fehér, tojássárga, világosbarna, vagy bármi, ami tetszik. Akkor legyen fehér, sipította Kacukáné, nincs annál szebb! Az most direkt jól is jöhet nekünk, szólt közbe a bárszékes. A vigyorából Gyégyé sehogy sem bírta kikövetkeztetni, gúnyolódik-e, vagy tényleg úgy gondolja, a fehér színnel jó pontokat szerezhethet a ház? A fehér szín hülyeség, a fehér koszolódik a leggyorsabban, jegyezte meg Halecz Ernő. Követelem, hogy a házam fehér legyen, rikácsolta Auffenbergné, és a botjával nagyokat ütött a lépcső fémkorlátjára. Mit szólnának a terrakottához, kérdezte a házkezelőségi kiküldött. Gyégyé úgy érezte, épp órá néz, s ettől izgatott lett, elvégre először kérdezik a Csernovics Arzén utca hetet érintő kérdésről. A téglavörös meleg, barátságos szín, az volna a legjobb, mondta gombóccal a torkában, s a szerénység kedvéért hozzátette, szerintem. Hogy is ne, üvöltött Cselényi. pont most legyünk vörösek? Vörösről szó se lehet, csatlakozott Olajosné, Kacukáné, és az egyfogú Rothenné. De Rózsika, nem magát akarják befesteni, szólt rá Zácsef, a házról van szó! Értem én, nem vagyok hülye, duzzogott Kacukáné, akkor is fehér legyen! Ha fehér nem lehet, inkább ne csináljanak semmit, jelentette ki Cselényi. Emberek, fontoljuk meg, ingatta a fejét Zácsef, a felállványozást, a régi vakolat leverését, a glettelést, az új anyagot a házkezelőség mind grátisz szállítaná. Ilyen alkalom többé nem lesz! Bughy Crescencia föltartotta a kezét, ebben igaza van, Zácsef. Igen, igaza, ismételte a nő, de örüljünk, hogy többé nem lesz. Örüljünk, hogy a magukra jellemző garasoskodásnak vége, eltűnnek az *olcsójánosok*, és jön a jó ízlés, a gondosság, a tartós értékek uralma. A mi esetünkben ez, mint hallottuk a tanár úrtól, a diszperz vakolat. Nem érti, asszonyom, szólt közbe Ödi, hogy azt a házkezelőség nem vállalja? Annyi baj legyen, legyintett Bughy Crescencia, a Csernovics Arzén utca hétben szerencsére nem kódisok laknak, majd ha megvettük a lakásokat, megcsináltatjuk mi, magunk. Tudják, folytatta ábrándozva, azt szeretném megérni, hogy aki idejön, messziről lássa, ez egy úri ház. Hondernét megtapsolták. Ő pedig olyan megdicsőült mosollyal köszönte meg, mint aki ízelítőt adott abból, hogyan mehetnének itt a dolgok, ha más irányítaná a házat. Zácsef alig bírta féken tartani a dühét, értsék már meg, hogy ez tiszta pénz-pocsékolás, csak a hülye fizet ki súlyos ezresekért valamiért, amit ingyen is megkap! Látja Zácsef, ez a különbség köztünk, jegyezte meg Honderné és szánakozó lett a mosolya. Ami magának hülyeség, az *nekünk*, és körbemutatott, akik nem *vé-*

letlenül csöppentünk a Csernovics Arzén utca hétbe, hanem úgyszólván történelmileg itt a helyünk, *nekünk* a minőség a fontos. A pénzt illetően kiszámoltam, hogy emeletenként össze kell dobni tíz-tízezer forintot, ami ugyebár nem sok, ez az összeg senkit sem vág a földhöz, és máris megvan *az első százezer*. Buggy Crescencia felhevülve pattant fel és szinte tánclépésben közelített az elnöki asztalhoz, Gyógyének hirtelen eszébe jutott, hogy mit mondott Halecz, mit kell megnéznie. Honderné fenekét nem találta kredencméretűnek, de tényleg minden irányban lapos, szinte horpadt volt, és ugyanakkor széles is, a legrafináltabb női szabó sem csinálhatott olyan szoknyát, amiben kifinomultan arisztokratikusnak, vékonycsontúnak tűnik, holott a nő ádáz kitartással épp ennek a képzetét próbálta kelteni. Zácséf már az iratai összeszedésével volt elfoglalva s közben is hangosan dühöngött, spóroljon maguknak a radai rossz, ezzel az erővel a vécén is lehúzzhatják a pénzüket! Szinte feltépte a liftajtót, aztán mégsem engedte becsukódni, mert búcsúzóul olyasmit akart odapörkölni a háttal álló Hondernének, amivel biztosan beletapos a csipkefinom lelkébe, az isten bassza meg magát, kezicsókolom!

5/8. Nem volt kétséges, hogy a gyűlésnek ezzel vége. Gyógyé, kezében a fiókos hokedlivel, az elsők közt szeretett volna eltűnni a helyszínről, de Buggy Crescencia, arcán a győztesek révült mosolyával, integetve közelített, maradjon még, ha kérhetem, és igazolásképp megmutatta, hogy Ardó-Mannheimer is marad. Gyógyé kellenetlenül megtorpant s a szeme sarkából azt figyelte, hány ember előtt járhatja le magát azzal, hogy a Honderné verbuválta kupaktanács tagjának hihetik? Elnézést, hogy feltartom önöket, mondta Honderné lehalkított hangon, mintha összeküvés szövésére készülne, pedig a kapu és a lift közötti térben már csak Gubik bajlódott, hogy a fotelt visszajuttassa a pincébe. Honderné fojtóan nehéz parfümjének kellemetlenül átható illata felkavarta Gyógyé gyomrát, és erősítette benne a menekülési ingert, de a nő bizalmas suttogása, a meghitt mozdulat, mellyel jobbról-balról beléjük karolt, lehetetlenné tette, hogy elköszönjön, mielőtt meghallgatná. Nem tudom, maguk hogy vannak vele, mondta, de engem felhábortott, hogy itt még most is a bugrisok uralkodnak, mintha a világ meg se változott volna! Egyébként, számomra ezért külön öröm, kedves György, hogy a házban üdvözölhetjük, ránk fért már, hogy az itteni elit megerősödjék. Láthatta, milyen szellemi nívón állnak *ezek*, annyit sem tudtak, hogy mi fán terem a szociológia, és én, bevallom, helyettük is majd elsüllyedtem szégyenemben. Egyébként ha a Honder név netán ismerős, az nem véletlen, a férjemről biztosan hallott, ő a magyar addiktológia *nambervanja*, de ezt csak úgy melleleg mondom, tájékoztatásképp. A lényeg az, hogy nekünk, a ház krémjének, össze kellene hangolnunk a lépéseinket, mert itt másképp sosem lesz változás. A tanár úr beleegyezését már bírom, de önt is szeretném megnyerni az ügynek. Ardó-Mannheimer elkapta a fehér kesztyűs kezét, és csókot nyomott rá, végtelenül megtisztelt, asszonyom, rebegte, majd délcegnek szánt, de kissé imbolygó léptekkel, összecsukható irodai székével megindult a lépcső felé. Ez magyarázatra szorult, és Honderné nem is késett vele, csak az elsőre megy, tudniillik a ház büszkesége a mi szomszédunk! És Ön, kedves György, önnel mi a helyzet, számíthatok magára?

5/9. Gyógyé tudta, hogy mit kellene mondania, és mégsem azt mondta. Zavarát nevetgéléssel próbálta leplezni, sajnós, vagy talán nem sajnós, ez nézőpont kérdése, mostanában sok a munkám, aligha fogok ráérni lakógyűlésre járni, a mai alkalom a bemutatkozás miatt kivétel volt. Honderné nyájasan megcirógatta az arcát, mint aki átlát a kifogáson, tőlem ne féljen, nem fogom *túl* gyakran zaklatni, legfeljebb életbevágó kérdésekben. Gyógyé belül átkozta a helyzetet, ami megint betelrelte a modor csapdájába, hogy udvariasságból hagyjon rá valakire valamit, amihez nem fűlik a foga, holott egy zaftos basszameggel el lehetne venni Honderné kedvét attól, hogy számítani akarjon rá. Hiába tudta, hogy azt kellene mondania, el tetszett téveszteni a házsámot, mi azok vagyunk, akiket tízezer forint is a földhöz vág, mi vagyunk a kódisok, a *kültelkiek*, vagyis kötve hiszem, hogy magának ránk volna szüksége, hallgatott. Sejtette, hogy erre Honderné azt válaszolná, nem értem magát, kedves György, maga nevezte el Zácsefet Küklopsznak, ne akarja elhitétni velem, hogy a Küklopsz oldalára állt! Gyógyé a liftben is folytatta a vitát s olyan ingerültség fogta el tőle, mintha valóban lezajlott volna, nem, hölgyem, vágta az elképzelt Honderné arcába, nem állok a dögnehéz foteljét Gubikkal cipeltető Zácsef mellett, de magából se kérek, aki úgy dobálódzik százezer forintokkal, mintha lyukas kétfilléresekről lenne szó. És ha kettőjükből áll a választék, akkor inkább nem választok.

